

došla k pojišťovně, a tvrdí, že stížnost byla podána včas, poněvadž byla na poštu podána před uplynutím lhůty stížnostní. V tom však se stížnost mýlí.

Stížnost zaslaná poštou je podána včas jen tehdy, když byla odevzdána poště k dopravě nejen v předepsané lhůtě, nýbrž i s adresou příslušného podacího místa.

Rídí-li st-l svou stížnost na nesprávné místo podací, lze pokládati takovou stížnost za včasnou jen tehdy, když během stížnostní lhůty příslušnému místu podacímu byla postoupena. Okr. úřad (jak žal. úřad vyslovil a stížnost nepopírá) nebyl však povinen stížnost u něho nesprávně podanou postoupiti pojišťovně ještě během zákonné lhůty stížnostní. Poněvadž stížnost byla pojišťovně postoupena po uplynutí této lhůty, jest ji pokládati za opožděnou.

Platební výměr pojišťovny obsahoval správné poučení, že podacím místem je pojišťovna sama. I kdyby snad úředník pojišťovny byl st-li dal jiné poučení (nesprávné), byla by tato skutečnost pro posouzení včasnosti opravného prostředku nerozhodná, a není tedy vadou, že úřad o tom nekonal žádné šetření. Výtka, kterou st-l v té příčině úřadu činí, je tedy bezdůvodná.

Již v odvolání tvrdil st-l, že úřad měl z vlastní moci zrušiti platební výměr, poněvadž odporuje § 6 zákona č. 221/1924 Sb. a zákona č. 184/1928 Sb. Námitku tuto žal. úřad nevyřídil; tím však neporušil nějaké právo st-lovo, neboť stranám nepřisluší nárok na výkon práva dozorcího.

Č. 12.544.

Policejní věci: * Prohlášení strany, že s trestním nálezem se spokojuje, má účinky uvedené v § 173 odst. 2 uh. policejního trestního řádu i tehdy, když učiněno bylo před trestním soudcem dožádaným.

(Nález z 6. října 1936 č. 15.118/36.)

V ě c: Julius P. v Košicích (adv. Dr. Aleš Nagy z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 8. listopadu 1933 o trestně-policejním nálezu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozsudkem policejního komisařství v Komárně jako policejního trestního soudu I. stolice z 14. března 1933 byl st-l uznán vinným přestupkem § 13 zák. čl. XIV:1914 (tiskového zákona), resp. § 1 nař. býv. uh. min. vnitra č. 35100/1897 B. M., kterého se dopustil tím, že v první polovici března 1933 konal v Komárně sbírání subskriptentů a veřejnou sbírku bez úředního povolení, a byl proto odsouzen na základě § 29 bod 1 cit. zákona a § 8 cit. min. nař. k peněžitě pokutě celkem 300 Kč, resp. v případě nedobytnosti k trestu 15denního uzamčení na vlastní své útraty. Dále odsouzen byl ve smyslu § 8 cit. nař. č. 35100/1897, § 25 přest. zákona a § 61 trest. zákona ke ztrátě zabavených sesbíraných peněz ve prospěch státní pokladny. Usnesením téhož úřadu z 25. srpna 1933 byl pak zmíněný rozsudek doplněn v tom směru, že výkon trestu se ve smyslu § 7 zákona č. 562/1919 Sb. na

dobu 1 roku odkládá s výhradou, že odklad tento se nevztahuje na peníze, které byly původním rozsudkem prohlášeny za zabavené a propadlé ve prospěch státní pokladny. Z tohoto rozsudku, doplněného cit. usnesením z 25. srpna 1933, se st-l odvolal.

Žal. úřad odmítl nař. rozhodnutím řečené odvolání — pokud směřovalo proti výroku úřadu I. instance ohledně viny a trestu — s poukazem na ustanovení §§ 172, 173 odst. 2 a 179 pol. trest. řádu jako nepřipustné proto, že odsouzený v protokolu sepsaném 1. září 1933 na policejním ředitelství v Košicích prohlásil, že se s podmíněčným odsouzením uspokojuje a že podá svým právním zástupcem odvolání jen, pokud se týká zabavených peněz, v důsledku čehož stal se rozsudek I. stolice ve výroku o vině a trestu pravoplatným a nenaříkatelným. Pokud pak odvolání směřovalo proti výroku o zabavené částce, zamítl je žal. úřad jako bezdůvodné, neboť zabavení to stalo se jen jako důsledek trestného činu nedovoleného sbírání příspěvků podle § 8 nař. min. vnitř. č. 35100/1897 a má povahu vedlejšího trestu, jehož platnost jest odvislá od platnosti trestu hlavního. Poněvadž pak odsouzený hlavní trest zmíněným protokolárním prohlášením uznal a žal úřad neshledal podle § 204 pol. trest. řádu žádného důvodu ke změně rozsudku I. stolice, zamítl v tomto směru odvolání jako bezdůvodné.

Stížnost především namítá, že st-l nebyl poučen o významu opravných prostředků. Poněvadž nař. rozhodnutí druhé stolice prohlašuje se za k o n e č n ě, rozhodnutí první stolice pak poučením o odvolání opatřeno jest, a poněvadž není předpisu, který by zavazoval úřad, aby zvláště poučoval stranu o tom, jaký význam má podání, resp. vzdání se opravného prostředku (§ 163 pol. trest. řádu), nemohl soud uznati, že by st-l, pokud jde o poučení o opravných prostředcích, nějak ve svých procesních právech byl dotčen. — — —

Stížnost vytýká dále, že na st-lovo prohlášení z 1. září 1933 nelze vztahovati předpis § 173 odst. 2 pol. trest. řádu, poněvadž nebylo učiněno před příslušným polic. trestním soudem v Komárně, nýbrž před polic. trestním soudem v Košicích, jenž byl pouhým doručujícím orgánem. I tato výtku je bezdůvodná. Polic. trestní soud v Košicích v daném případě nefungoval jako pouhý doručný orgán, nýbrž jako polic. trestní soud z dožádání polic. trestního soudce v Komárně na základě jeho přípisu z 26. srpna 1933, podle něhož mělo polic. ředitelství v Košicích přijmouti st-lovo prohlášení, zda doplněním trestního nálezu se uspokojuje. Učinil-li st-l prohlášení ono před soudcem dožádaným, je prohlášení ono hodnotiti tak, jakoby je učinil před policejním soudcem příslušným.

Jestliže podle toho žal. úřad právem na prohlášení st-lovo použil předpisu § 173 odst. 2 polic. trest. řádu, pak je bezdůvodná výtku stížnosti, že tento úřad nevyřídil odvolání st-le, pokud jde o odsouzení jeho pro přestupky za vinu mu kladené, věcně.

Ohledně zabavené částky namítá stížnost toliko, že zabavení to je součástí trestu a nemá povahu trestu vedlejšího, čímž patrně chce říci, že i v příčině zabavení uvedené částky byl povinen úřad řešiti otázku viny st-lovy. Také tato výtku není důvodná, neboť uspokojil-li se st-l se svým podmíněčným odsouzením, které týkalo se

i jeho viny, pak vešlo rozhodnutí první stolice ohledně viny st-lův v právní moc a žal. úřad mohl se při svém rozhodnutí o pravoplatnost tohoto výroku opřít, ať výrok o zabavených penězích je součástí trestu či trestem vedlejším. Že zabavení ono nebylo přípustným trestem ani při uznání viny st-lovy, stížnost nevytýká.

Č. 12.545.

Vodní právo. — Policejní věci. — Řízení před nss: I. Podle čes. zákona vod. má poškozený vodoprávním deliktem procesněprávní nárok na to, aby vodoprávní úřad rozhodl v adhesním řízení o jeho nároku na náhradu škody. — II. Zavedením řízení podle § 4 min. nař. č. 61/1855 ř. z. je rozuměti každý úřední akt, namířený proti obviněnému, o kterém se tento dověděl. — III. V řízení před nss může jako st-l vystupovati jen ten, kdo měl ve správním řízení postavení strany, resp. jemuž konečné rozhodnutí poslední stolice správní bylo adresováno a proti němuž by mohlo nabýti právní moci.

(Nález ze 7. října 1936 č. 15.160/36.)

Věc: Jaroslav D. v Zákolanech, Anna K. v Okoři, Bedřich B. v Noutonicích, Václav K. V. v Podholí a Jaroslav Š. v Kovárech (adv. Dr. Vlastimil Klíma z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 28. listopadu 1933 (za zúč. Václava P. v Praze adv. Dr. František Jirsa z Prahy) o přestupku vodního zákona a náhradě škody.

Výrok: I. Stížnost, pokud je podána Annou K., odmítá se pro nepřípustnost. — II. Ke stížnosti ostatních st-lů se nař. rozhodnutí, pokud jím je jejich požadavek, aby Václav P. byl uznán povinným nahraditi jim škodu způsobenou neoprávněným vypouštěním rybníka v Okoři a vyčistiti potočiště, byl zamítnut, st-lům uloženo nahraditi úřadu komisionální náklady v I. stolici a vysloveno, že náklady právního a odborného zastoupení nesou si sami, zrušuje se jednak pro nezákonnost, jednak pro vadnost řízení.

Důvody: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad v pořadí instančním na stížnost Jaroslava D., Bedřicha B., Václava V., Jaroslava Š. a Ladislava K., mlynářů na Zákolanském potoku pod rybníkem v Okoři, toto:

I. Václav P. jest oprávněn toliko jednou za tři roky tento rybník vypouštět, jsa při této manipulaci vázán podmínkami pravoplatného výměru okr. správy politické na Smíchově ze 14. října 1925.

II. Požadavek st-lů, aby Václav P. byl uznán povinným nahraditi jim škodu tím způsobenou a vyčistiti potočiště, se zamítá.

III. První stolici se ukládá, aby stížnost, týkající se zřízení sádek Václavem P., znovu projednala a o ní rozhodla.

IV. St-lé jsou povinni nahraditi komisionální výlohy v I. stolici.

V. Václav P. je povinen nahraditi výlohy II. stolice.